

במאה לא מתעכלת

מרוסית: ויקה רויטמן

שמעון קרייטמן נולד ב-1965 באודסה, שירת בצבא הסובייטי, סיים אוניברסיטה ביקטרינבורג וחי בישראל מ-1990. החל לכתוב שירה ב-2006. קובצי שיריו התפרסמו במגוון כתבי עת ברוסיה וב"כתב העת הירושלמי" הרוסי-ישראלי. ספרו 'סתם כך' יצא לאור ב-2015. היצירות המתורגמות לקוחות מספרו השני 'ושוב על הגותיקה', שיצא לאור ב-2021.

*

מִסְפִּיק עִם טְרוֹיוֹת, אֲנִיּוֹת וְשִׁיט,
פֶּן "ם נִגְמָר.

הַבֵּיתָה. בֵּית, בֵּית.

כִּי מָה הַטֶּעַם עִם חִיּוֹן מְגֻזֵּם

בְּהִבּוֹקֵי מִטַּח הַלְהָבוֹת

תַּחַת זִנְבוֹ שֶׁל סוֹס עָרֵם לְבָהוֹת?

(אֶךְ יֵשׁ הַטּוֹעֲנִים שָׂזוּ הֵיטָה סוֹסָה).

יִשְׁבְּתִי אֲזוּ.

בְּהִיתִי בְּשֹׁרְפָה,

אוֹחֵז פְּגִיּוֹן שֶׁל גֶּבֶר זֶר בִּיד רֶפָה.

וְלֹא יִצְאֵתִי לְזִמְרַת הַ"קוֹם נְקוּמָה!..."

וְכֵן פֶּטֶר אוֹתִי עֵתִיד מְגֻזֵּר עָלוּ.

עָלוֹם הֵייתִי בֵּין שְׁלָגִים, עֲצִים, חוֹלוֹת.

ו"מָה לִּי (כֵּן לְחֲשֵׁתִי לְעֲצָמִי) הַקּוֹבָה?"

עָלוֹם בִּיעָרוֹת, שְׁלָגִים. חֶסֶר.

פֶּסֶת שׁוֹרָה

שֶׁל הַפִּיטֵן וְהַמְשׁוֹרֶר,

שֶׁבְּמָאָה לֹא מֵתְעַכְלֵת עַל יְדֵי הַמָּח

מֵתוֹךְ עֶשׂוֹן טֶבֶק לְכַתֵּב יִיטִיב:

"כָּל כֶּךָ הִרְבֵּה מֵתִים..." אוֹתִי! אוֹתִי!
 "מִחוּץ לְבֵית רַק הַיּוֹנִים מְסַגְּלִים לְזִנְחָה."
 אִם כֵּן – הִבִּיתָה.
 שָׁם נוֹרוֹת דּוֹלְקוֹת.
 חֲלוֹן לְפִתְחָה,
 שִׁחְרִית לְכַפּוֹת...
 לְהִתְבּוֹנֵן עַל הַיּוֹנָה יוֹנָה עוֹטֶפֶת.
 לְהִתְבַּלְּבֵל בֵּין הַ"לֵּב" לְבֵין "בּוֹדֵד",
 בֵּין עֲמוּדֵי מַלּוֹן
 כִּמוֹ בֵּין רִגְלִים לְכַתֶּת...
 שֶׁל בֵּת-כֶּתֶה בַּחֲצֵאִית מוֹנֶפֶת.

*

בְּרוּמָא אַכְזָרִית.
 מִפִּיָּה הִחְלוּד
 הַמְלַכְלֶךְ הַמֶּר,
 כָּחַד בּוֹקֵעַ
 שָׂרֵב כִּבְד. כֶּךָ שִׁחַלֵּב כָּלֵהָבָה
 הַתִּיז, רָשָׁע, רִתַּח וּבַעֲבַע
 בְּתוֹךְ סִדְקֵי פִטְמוֹת הַזֹּאבָה.
 וְהַיּוֹנִים – בַּחֲפוּשֵׁי הַצֵּל הֵן
 מְצָאוּ מִחְבּוֹא בַּחֲלִיפַת הַצֵּלָם
 שֶׁל אֵב קָדוֹשׁ מְשִׁישׁ בְּרַחֲבָה.
 הַדִּיפָה רֵיחַ פֶּגֶר, מְלֹאָה הָעִיר פְּצָעִים.
 עַל חוּט שִׁדְרָה מֵהַצֵּנוּאָר זָלַג הַפִּיחַ,
 הַצִּפְרִים מְצָאוּ אֶת הַשְׂכִּינָה לְמַרְגְּלוֹת פֶּסְלוֹ שֶׁל הַשְּׁלִיחַ.
 בְּגִטּוֹ יְהוּדִי.
 לֵיד "צִבִּים"
 הָעַם גָּעֵשׁ.
 מִיֵּבֶשׁ גְּרוֹנוֹתָיו
 לֹא הִדְבּוּר מְלֵל
 רַק "אוּף" וְ"אוֹי" פֶּסַח.
 "...הִיָּה לְעֶזֶר לָנוּ דְּבַר הָאֵל
 לוֹ רַק בְּיַדִּישׁ דְּנִטָּה הַתְּנַסָּח?"

לְקוֹל עוֹגֵב לוֹ רַק יִדְעֵתִי אֲזֵ
אֶת מְלוֹתִי לְצִקָּת (כֶּךְ תִּהְיֶתִי),
הֵיִיתִי כָאֵן כּוֹתֵב: "בְּאֻמָּצֵע שְׁבִיל יְמִינוֹ, בְּחֶרֶשׁ עֲז
מִמִּי הַמְזֻרָקָה הַזֹּאת שְׁתִּיתִי..."

*

בְּזוֹ הַפֶּעַם לִי כְּאֶרֶן אוֹמֵר...
יוֹשֵׁב עַל יֶרֶכְתִּים, וְאוֹמֵר...
וּמְדַבֵּר, וְגוֹיֵנֵט מְעֻשָּׁן בְּרִגָּע
צָהָב מְאֻצְבָּעוֹת.
עֶשֶׂן שׁוֹאֵף,
עֶשֶׂן נוֹשֵׁף מִתּוֹךְ חוֹרִים שְׁחֹרִים
שֶׁל הַפָּנִים.
אֲדוּהָ קִטְנָה
אֶת הַפִּירוּגָה
מִנִּדְנָדָה.
הִנֵּה מִשְׁתַּף:
"תִּשְׁמַע, חֲבִיבִי,
לֹא כּוֹאֵב הֵלֵב,
אֲבָל מְטָרִיד, כְּפָרָה, כֵּן, מְטָרִיד, מְטָרִיד,
וּמִתְנַפֵּחַ מוֹל הַשּׁוּמְדֵּכֶר.
אֵל תַּעֲמֹד. תֵּשֵׁב." כִּצֵּל אֶל-שְׁמֶשׁ קָר
חֲלוּק אֶפֶר עַל הַמְּשִׁיט
שׁוֹכֵב.
זוֹרִם
נִזִּיד, מְבַעֲבֵע אֵד.
"גַּם אֲנֹכִי אַחֲרֵי דְבָרֵי שׁוֹרֵד.

כֶּךְ אִם מְאָרִיכָה יָמִים יוֹתֵר מִיִּלְדִּיהָ.
וּמִהֶלְכֶת בְּמִי-שְׁחָר עֲמוּסָה,
אֶת שְׁעוֹנֵי הַחֹל הִיא מְרַדֵּימָה בְּעִרְסָה,
וּמִבְחִנַת זְכוּכִית הִיא מְצַמִּידָה אֶל חֵם שְׁדִיָּה."